

ἐπεικοῦς πολιτείας της ¹. Οἱ Ἐνετοὶ ἤχιστα τοὺς ὑπηκόους κατέθλιβον, μάλιστα φρονίμως ἐκυβέρνηων αὐτοὺς, συνιστῶντες παρ' ἐκάστοις διοικήσεις ἀριστοκρατικάς μὲν, ἀλλ' ὅπωςδήποτε δημοφιλεῖς διὰ τὸ ἰθαγενὲς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν Ἐνετοῦ τινος Ἀρμοστοῦ ἢ Προβλεπτοῦ (Proveditore), οὐχὶ ὅμως ἀνευθύνου πρὸς τὴν ἀνωτάτην Σύγκλητον. Καίτοι δὲ δυτικοὶ οἱ Ἐνετοὶ, σπανίως ὅμως ἢ οὐδὲ ὅπως προσέφυγον εἰς τὴν παραβίασιν τῶν συνειδήσεων, εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, καθ' οὓς χρόνους μάλιστα ἡ Εὐρώπη ἐμαστιγοῦτο ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐμψυχώνωσι καὶ βοηθῶσι γενναίως τοὺς εὐφυεῖς Ἰονίους καὶ Ἕλληνας εἰς ὅ,τι ἠδύναντο αὐτοὶ ν' ἀναδειχθῶσιν ἄξιοι ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως θρησκείας ἢ ἐθνικότητος. Πολλὰ

(4) Ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ Ἐνετοὶ κατέχον τὰς Ἰονίους νήσους (1380—1797), τὴν μὲν Κέρκυραν καταλαβόντες τῇ 1387, τὴν Ζάκυνθον τῇ 1482, τὴν Κεφαλληνίαν τῇ 1499, τὴν Λευκάδα τῇ 1684 καὶ τὰ Κύθηρα τῇ 1717. (Ὅρα Ἐρμάννου Λούντζη Περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἐπτανήσου ἐπὶ Ἐνετῶν, ἐν Ἀθήναις 1856. Κ. Παπαρῤῥηγοπούλου Βιβλιογραφίαν ἐν Πανδ. Ζ', 208. Φιλίστορ. Δ', 405—429)· διάφορα φρούρια τῆς Πελοποννήσου, οἷον τὴν Πύλον, τὴν Μεθώνην, τὴν Κορώνην, τὴν Μονεμβασίαν, τὸ Ναύπλιον. Ἐκτὸς δὲ τῆς Πελοποννήσου τὴν Ναύπακτον (ἀλοῦσαν ὑπὸ τῶν Τούρκων τῇ 1499· οἱ Ἐνετοὶ κατέλαβον αὐτὴν τῇ 1686, εἶτα δὲ ἀπένειμαν αὐτὴν τοῖς Τούρκοις τῇ 1704· Μελετ. Γεωργ. Β, 310), τὴν Εὐβοίαν, τὴν Κρήτην, μετ' ὀλίγων δὲ ἔλαβον παρ' ἄλλων Φράγκων, τῶν Lusignan, τὴν Κύπρον. Ἄλλοι δὲ δυτικοὶ, οἱ ἱππῶται τοῦ ἀγίου Ἰωάννου κατέχον τὴν Ῥόδον, καὶ ἕτεροι μικροτέρας τινὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Τούτων πολλαὶ χῶραι μεταβαίνουσαι πολλάκις ἀπὸ τοῦ Χριστιανοῦ εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τάνάπαλιν, πᾶσαι ἐπὶ τέλους, πλὴν τῶν Ἰονίων νήσων, κατεκτήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων· ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Χαλκίς, καὶ ἐπομένως πᾶσα ἡ Εὐβοία κατεκτήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β' τῇ 1470, ἡ Ῥόδος τῇ 1522 ὑπὸ Σουλεϊμάν τοῦ Α', ὅστις ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν Ἐνετῶν ὅλα τὰ ἐν Πελοποννήσῳ φρούρια αὐτῶν, ἀνακτηθέντα καὶ ἀπολεσθέντα (1685—1715), ἡ Χίος τῇ 1566, ἡ Κύπρος τῇ 1570 ὑπὸ Σελήμ τοῦ Β', ἡ δὲ Κρήτη τῇ 1670, ἧς ἡ ἄλωσις συνεπλήρωσε τὴν κατάκτησιν ὅλων σχεδὸν τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, πλὴν τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῆς Πρεβέζης, Βονίτσης καὶ Βουθρωτοῦ, ἅπερ (τὰ τρία τελευταῖα) βραδύτερον περιελήφθησαν εἰς τὴν ἀχανῆ Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν (Κ. Παπαρῤῥηγοπούλου Ἱστορ. τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους σελ. 110, ἐν Ἀθήναις 1853).

